

Genieten met Inez Timmer

Recensie

👤 Jelle Terwal

Afgelopen weekend was de Nederlandse première van *Mijn schitterende scheiding*. Inez Timmer heeft het wereldwijd zeer bekende verhaal *My brilliant divorce* van de Ierse schrijfster Geraldine Aron omgezet in een Nederlandse versie. En dat is bijzonder goed geslaagd.

Met dansende, speelse taal is er een script ontstaan dat de basis vormt van een verhaallijn die de thematiek van problemen in gebroken relaties in een prachtig concept beschrijft. En als er dan ook nog een actrice helemaal alleen op het speelvlak staat, die met al haar acteercompetenties in staat is om anderhalf uur te boeien, dan is de basis gelegd voor een genoeglijke toneelavond.

We maken kennis met Angela van Haaren-de With, vertolkt door Timmer. Ze heeft alleen nog hond Dexter, die op grappige wijze op wieltjes over het podium rolt. Ondertussen is ze in direct contact met de aanwezigen en snijdt ze allerlei onderwerpen aan, die annex zijn met een aanstaande scheiding. In het lied *Alleen in de stilte* laat Timmer op ontroerende wijze horen waar ze

op vocaal vlak toe in staat is. De setting van het verhaal is sober. Met enkele attributen worden de scènes geaccentueerd. Zeer functioneel, maar wel passend.

Snel schakelen

Het tempo zit er goed in. Timmer slaagt erin om de aandacht van het publiek te blijven trekken. Ze schakelt snel over van de ene naar de andere scène. Ondertussen de changementen verrichtend die voor een tafereel nodig zijn. Knap! In het verhaal komen zeer veel uiteenlopende, kostelijke typetjes voorbij. Timmer laat door houding, mimiek, maar vooral stemgebruik een zeer gevarieerd palet aan personen de revue passeren.

Door de luchtige aanpak van alle 'scheidingsproblemen', gelardeerd met de nodige humor, hebben de toeschouwers een heel genoeglijke avond. Timmer heeft een goede keuze gemaakt om dit toneelstuk aan te bieden als een fijne opwarmer voor iedereen die het weer aandurft om van een avondje vermakelijk theater te genieten.

-
- ▶ *Mijn schitterende scheiding*. Spel, vertaling en bewerking door Inez Timmer, regie door Rick McDonald. Aantal bezoekers: 120, nog te zien 18-11 (Burgum), 19-11 (Franeker)

Humor als warme deken

Gebeurtenis: 'Mijn schitterende scheiding', theatersolo van Inez Timmer **Gezien:** 29 oktober, Posthuis Theater in Heerenveen **Tekst:** Geraldine Aron Spel, vertaling en bewerking: Inez Timmer **Regie:** Rick McDonald **Publiek:** 140 **Nog te zien:** 18/11 Burgum, 19/11 Franeker

★★★★☆

'Scheiden doet lijden' zeiden ze vroeger. Maar met wat afstand en relativering valt er rondom dat pijnlijke thema ook een boel te lachen. En lachen is nu eenmaal gezonder dan huilen. Dat is zo'n beetje de insteek van *My brilliant divorce* van de Ierse schrijfster Geraldine Aron.

Inez Timmer vertaalde en bewerkte de monoloog om er zelf in te kunnen spelen. De rol van Angela lijkt dan ook op haar lijf geschreven. Inez Timmer kennen we in Friesland vooral als zangeres. Ze had ooit haar eigen zanggroepje, speelde jarenlang mee in allerlei musicals in Duitsland en Oostenrijk en deed haar eigen

muziekprogramma's, zelfs op grote cruiseschepen. Maar daarnaast blijkt ze toch ook een rascommédienne te zijn. In *Mijn schitterende scheiding* heeft ze helaas maar één liedje verweven, maar dat is dan ook wel ontroerend mooi.

De Angela uit het stuk van de Ierse Aron uit 2001, doet overigens wel een beetje gedateerd aan. Zijn vrouwen van de dag echt zo passief? De aankondiging van de scheiding door haar geliefde Max komt als een donderslag bij heldere hemel. Hij pakt zijn koffer en slaat de deur dicht. Een groen blaadje wacht op hem en zij mag de scheiding regelen, geld speelt geen rol. In het begin dan. Angela ondergaat het lijdzaam, net als alle veranderingen in haar leven. Een geboren slachtoffer, zou je zeggen, maar dat is maar een kant. Want Angela die we zien is niet helemaal gespeend van zelfrelativering of zelfs sarcasme. Zo noemt ze haar man consequent Bolkop. Ook het 'schitterende' in de titel is

duidelijk sarcastisch. Maar bitter wordt het niet. De rijkelijke en soms zelfs hilarische humor ligt als een warme deken over een eenzame strijd van wanhoop en ellende. Want wat voor leven heb je nog, als gescheiden vrouw alleen?

De stijl van Aron laat zich het beste omschrijven als een kralenketting van miniatuurscènetjes. Die springerige, van de hak-op-de-tak-stijl past Timmer als een handschoen. Ze danst, zingt, telefoneert, lamenteert, lacht, huilt en bewondert, terwijl ze ondertussen de klapstoelen verzet voor het volgende moment of haar (speelgoed) hondje Dexter van hot naar haar sleept. Veel ruimte om echt tot het verdriet, de woede of de eenzaamheid daaronder door te dringen biedt dat niet, maar hier hoeft dat even niet zo zeer. Lachen is de beste remedie. En aan het eind vindt ze warempel een dokter.

HANS BRANS